

на германския прѣстолъ. Л. билъ принуденъ да подпише единъ 45-члененъ договоръ, когато се образувалъ *Рейнски Съюзъ* да ограничава властта му и да наблюдава дѣлата му. Той поддържалъ Полша срещу шведския кралъ, Карла Густава, и докаралъ оливския миръ въ 1660. Нему прѣдстояло да се бори срещу турцитѣ, въ Трансилвания и въ Унгария; великий везиръ, Кюпрюлю, нахлулъ въ австрийскитѣ области и заплашвалъ Германия. Л. можалъ да вдигне една голѣма армия и генералътъ му, Монтекукули, съ помощта на една французска войска, съсипалъ турцитѣ въ битвата при Сентъ-Готаръ (20 юл. 1664). Десетъ години по-сетнѣ, Л. забравилъ помощта, която му заела Франция, и се обърналъ срещу нея въ холандската война. Войскитѣ му пещърво разбити отъ Тюрена на нѣколко мѣста (1675), нахлули въ Алзасъ слѣдъ Тюреновата смъртъ; нъ най-сетнѣ Лудовикъ XIV въстрѣжествувалъ надъ неприятелѣ си, и Л. билъ принуденъ да склони на нѣмгеския миръ (1679). Въ това врѣме унгарцитѣ, поддържани съ французски пари, били възстанжли (1676) подъ прѣдводителството на унгарския магнатъ Текели за да бранѣтъ или извоюватъ правата си, и много врѣме противостояли на имперскитѣ войски; турцитѣ дошли на помощ на унгарцитѣ, припознали Текели за унгарски кралъ (1682), султанътъ обявилъ война на Австрия, и великий везиръ, Кара-Мустафа, обсадилъ Вѣна съ 200,000 души (30 юн. 1683). Л. I и Австрия били спасени отъ поляцитѣ, подъ началството на краля си Соби-ски; турцитѣ били разбити, и имперскитѣ войски зели изново

нападателното положение, изгонили турцитѣ токо-речи изъ цѣла Унгария, и принудили трансилванеца Апафи да се покори; голѣми жестокости ознаменували Л-вата побѣда, и правата на унгарцитѣ били стѣснени въ пресбургската диета (1687). Още въ 1686, Л. I влѣзълъ въ аугсбургския съюзъ — съюзъ токо-речи на цѣла Европа срещу гордата политика на французския кралъ Лудовика XIV —; и войната се обявила въ 1688. Л. билъ принуденъ, слѣдъ 9-годишна война, да склони на Рисвикския договоръ (1697). Прѣзъ това врѣме войната била продължавала срещу турцитѣ; Лудовикъ Баденски, Лоренский дукъ Карлъ, князь Евгений били побѣдоносни, особено при Саланкеменъ (1691) и при Цента (1696). Султанътъ билъ принуденъ, по Карловицкия договоръ (януар. 1699) да напусне Трансилвания, Унгария, голѣма часть отъ Кроация. Л., заслѣпенъ отъ тия сполуки, отказалъ да приеме двата договора, които дѣлили испанското наслѣдство надъ двѣ; той искалъ цѣлото наслѣдство отъ Карла II за втория си синъ, архидука Карла. Като отказалъ да припознае Филипа V, той захванжалъ войната въ Италия отъ 1701; затова ималъ и поддържката на ханOVERския князь и на Брандбургския князь, комуто далъ титлата *пруски кралъ*; единъ новъ съюзъ се образувалъ срещу Франция, съ Англия и Холандия. Л. не видѣлъ края на тая война, нъ можалъ да види първитѣ сполуки на съюзницитѣ; отъ друга страна, унгарскитѣ отечестволюбци пакъ били възстанжли подъ прѣдводителството на Ракочи. Той умрѣлъ въ 1705. Л. билъ надаренъ съ частни добродѣтели, поо-